

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/17455 en 07/17456 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 21 maart 2008 in de
gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 11 augustus 2006 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 16 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) de door de vreemdeling tegen de besluiten van 10 augustus 2006 en 11 augustus 2006 gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 21 maart 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen het besluit van 16 april 2007 op het bezwaar tegen het besluit van 10 augustus 2006 ongegrond verklaard en het door hem ingestelde beroep tegen het besluit van 16 april 2007 op het bezwaar tegen het besluit van 11 augustus 2006 niet-ontvankelijk. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

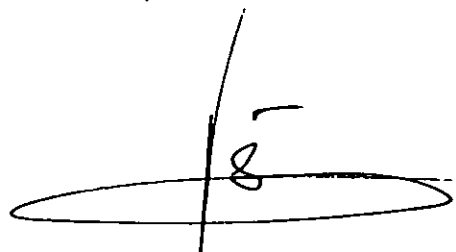
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 september 2008

91.

Verzonden: 25 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 07/17455 en AWB 07/17456

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. A.W.M. van de Wouw, advocaat te
Tilburg,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij fax van 23 april 2007 heeft elser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 16 april 2007. Bij dat besluit heeft verweerder het bezwaar van eiser van 23 augustus 2006, gericht tegen het besluit van 10 augustus 2006, ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Dit beroep is geregistreerd onder procedurenummer AWB 07/17455.

Bij (separate) fax van 23 april 2007 heeft eiser tevens beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 16 april 2007, waarbij eisers bezwaar van 23 augustus 2006, gericht tegen verweeders besluit van 11 augustus 2006, ongegrond is verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder gewelgerd eiser een verblijfsvergunning reguler voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken', te verlenen. Aan dit beroep is procedurenummer AWB 07/17456 toegekend.

Bij schrijven van 11 mei 2007 heeft eiser de gronden van beroep ingediend. Bij faxberichten van 19 november 2007 en 29 november 2007, alsmede bij schrijven van 30 november 2007 heeft elser de gronden aangevuld.

Procedurenummers: AWB 07/17455 en AWB 07/17456

2

Verweerder heeft de op de zaken betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van de beroepen heeft gevoegd plaatsgevonden op 11 december 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, vergezeld van zijn moeder en bijgestaan door zijn gemachtigde mr. A.W.M. van de Wouw. Verweerder is niet verschenen.

II. OVERWEGINGEN

Eiser is geboren op _____ en burger van Kazachstan.

Ten aanzien van het beroep met procedurenummer AWB 07/17455 betreffende de ongewenstverklaring van eiser overweegt de rechtbank als volgt.

Verweerder heeft aan de ongewenstverklaring van eiser ten grondslag gelegd dat eiser geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft als bedoeld in artikel 8, onder a t/m e, dan wel f, van de Vw 2000. Daarbij is eiser volgens verweerder bij herhaling veroordeeld en veroorzaakt hij door het herhaald plegen van strafbare feiten overlast, hetgeen in de visie van verweerder betekent dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit het uittreksel van het Justitieel Documentatieregister van 1 augustus 2006 is verweerder gebleken dat eiser op 30 januari 2002 een transactie heeft aanvaard van 15 uur arbeid ten algemene nutte, wegens overtreding van artikel 246 van het Wetboek van Strafrecht. Daarnaast is eiser bij onherroepelijk geworden vonnis van 15 december 2005 door de kinderrechtster te 's-Hertogenbosch veroordeeld tot respectievelijk veertien dagen jeugddetentie en dertig uren leerstraf wegens overtreding van respectievelijk de artikelen 416, eerste lid en artikel 47, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht. Uit het uittreksel van het Justitieel Documentatieregister is voorts gebleken dat eiser een nog openstaande strafzaak heeft in verband met een verdenking van overtreding van de artikelen 310 en 311 van het Wetboek van Strafrecht.

Blijkens het tot de processtukken behorende uittreksel van het Justitieel Documentatieregister van 4 april 2007 is eiser bij vonnis van de Kinderrechtster 's-Hertogenbosch van 6 februari 2007 veroordeeld tot drie weken jeugddetentie voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar wegens overtreding van artikel 416, eerste lid, ahf/onderdeel a, van het Wetboek van Strafrecht. Daarnaast zijn eiser in verband met verschillende verkeersdelicten, gepleegd in de periode januari 2006 tot juni 2006, enkele geldboetes opgelegd.

In hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd heeft verweerder geen aanleiding gevonden om tot een andersluidend besluit te komen. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat de ongewenstverklaring van eiser geen strijd oplevert met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Volgens eiser is verweerder ten onrechte voorbij gegaan aan het feit dat hij, als minderjarige, in verband met het voornemen tot ongewenstverklaring is gehoord zonder bijstand van zijn gemachtigde. Verder heeft hij betoogd dat hij minderjarig was ten tijde van de eerste veroordeling die aan de ongewenstverklaring ten grondslag is gelegd en dat de feiten die aan de ongewenstverklaring ten grondslag zijn gelegd niet dermate ernstig zijn, dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Daarnaast heeft verweerder volgens eiser onvoldoende rekening gehouden met de hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden en blijkt uit het bestreden besluit niet dat verweerder in het kader van de toetsing aan artikel 8 van het EVRM de zogenoemde 'guiding principles' heeft meegewogen.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a t/m e, dan wel l, van de Vw 2000.

In onderdeel A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt (onder meer) ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 nader toegelicht. Onder ad c is ter zake het volgende vermeld.

"Het betreft hier vreemdelingen die niet rechtmatig op grond van een verblijfsvergunning noch op basis van het gemeenschapsrecht, de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat of het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije hier te lande verblijven. Niet is vereist dat deze vreemdelingen zich feitelijk in Nederland bevinden."

In voornoemd beleid worden met betrekking tot het bepaalde in artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 verschillende categorieën onderscheiden. Voor de onderhavige procedure is van belang dat één van die categorieën wordt gevormd door *"gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen"*.

In het beleid is tevens bepaald dat bij de toepassing van artikel 67 van de Vw 2000 de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Tevens is in voornoemd beleid bepaald dat indien wordt overgegaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling, ook bij de eerste toelating – tenzij ook de gezinsleden Nederland (moeten) hebben verlaten – steeds sprake is van inmenging. Beoordeeld dient te worden of die inmenging gerechtvaardigd is op grond van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Hiertoe dient een belangenafweging te worden gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en het belang van de Staat.

Procedurenummers: AWB 07/17455 en AWB 07/17456

4

Voor de omstandigheden die bij deze belangenafweging dienen te worden betrokken, wordt verwezen naar B2/10.2.3.3 van de Vc 2000.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid van verweerder om tot ongewenstverklaring over te gaan, dient de rechter zich terughoudend op te stellen bij de toetsing van besluiten daartoe.

Ten aanzien van de procedurele gang van zaken overweegt de rechtbank als volgt.

Van de zijde van eiser is aangevoerd dat eiser tijdens het gehoor van 7 augustus 2006 omtrent het voornemen tot ongewenstverklaring niet is bijgestaan door zijn gemachtigde, die sedert eisers eerste inbewaringstelling op 27 juli 2006 als zijn gemachtigde heeft opgetreden. Eiser stelt dat zijn gemachtigde van het voornemen tot ongewenstverklaring, noch van het gehoor, noch van de mogelijkheid om een zienswijze in te dienen op de hoogte is gesteld. Volgens eiser is die gang van zaken in strijd met het bepaalde in artikel 6:17 van de Awb, in relatie tot de artikelen 2:18 en 2:1 van de Awb. Eiser heeft zich tevens beroepen op het bepaalde in artikel 8:21 van de Awb. De door eiser beschreven gang van zaken is aan de orde geweest tijdens de hoorzitting van 6 maart 2007, alwaar de voorzitter van de commissie heeft erkend dat die gang van zaken niet geheel juist is geweest. In aanvulling daarop heeft de voorzitter erop gewezen dat eisers gemachtigde in de betreffende hoorzitting evenwel alsnog haar visie kan geven.

Ingevolge artikel 6:22 van de Awb kan een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld ondanks schending van een vormvoorschrift, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist, in stand worden gelaten indien blijkt dat de belanghebbende daardoor niet is benadeeld.

De rechtbank overweegt, mede gelet op de inhoud van hetgeen is aangevoerd, dat niet is gebleken dat eiser en zijn gemachtigde niet alles wat zij ter zake van belang achten naar voren hebben kunnen brengen. De rechtbank acht hierbij verder nog van betekenis dat het proces-verbaal van 7 augustus 2007 de rechtbank geen aanleiding geeft om aan te nemen dat eiser zich niet bewust is geweest van de strekking van hetgeen hem bij die gelegenheid is medegedeeld, noch om aan te nemen dat eiser op dat moment niet in staat zou zijn geweest om adequaat op het voornemen te reageren. Naar het oordeel van de rechtbank is eiser door de bedoelde gang van zaken niet in zijn belangen geschaad. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het verzuim om eisers gemachtigde in kennis te stellen van het voornemen tot ongewenstverklaring van eiser met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd.

Ten materiële overweegt de rechtbank, allereerst ten aanzien van het ontbreken van rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000, als volgt.

Blijkens het procesdossier is eiser in 2000, samen met zijn ouders en broer, naar Nederland gekomen. Op 2 september 2000 hebben de ouders, mede ten behoeve van hun twee kinderen aanvragen om toelating als vluchteling ingediend. Nadat die

aanvragen bij besluiten van 6 september 2000 waren afgewezen is het gezin met onbekende bestemming vertrokken. Na een overnameverzoek van de Belgische autoriteiten in het kader van de Dublinconventie, is het gezin teruggekeerd naar Nederland. Op 19 december 2000 hebben de ouders, mede ten behoeve van hun kinderen, wederom aanvragen ingediend om toelating als vluchteling. Bij besluiten van 22 december 2000 zijn ook deze hernieuwde asielaanvragen afgewezen. Het tegen die besluiten ingestelde bezwaar van 19 januari 2001, heeft verweerder bij besluiten van 13 augustus 2002 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 25 mei 2004 (AWB 02/68861 en 02/68899) heeft de rechtbank, zittingsplaats Breda, de tegen die besluiten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 26 mei 2006 heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank, zittingsplaats Breda, de aan die beroepen connexe verzoeken tot het treffen van een voorlopige voorziening niet-ontvankelijk verklaard. De besluiten tot afwijzing van de hernieuwde asielaanvragen van eiser en de andere gezinsleden zijn daarmee in rechte onaantastbaar geworden.

Op 12 augustus 2004 hebben de ouders, de twee zonen en de inmiddels op in Nederland geboren dochter, aanvragen ingediend om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten hun schuld niet uit Nederland kan vertrekken'. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat hij in het kader van laatstgenoemde aanvraag rechtmatig verblijf heeft gehad, wordt dit rechtmatig verblijf ontleend aan artikel 8, onder f, van de Vw, terwijl in het kader van de ongewenstverklaring van eiser (op grond van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000) enkel rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 a t/m e, of l, van de Vw 2000 rechtens relevant is.

Verweerder heeft zich dan ook met juistheid op het standpunt gesteld dat in het geval van eiser geen sprake is van rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a t/m e, dan wel l, van de Vw 2000.

Ten aanzien van de aan eiser tegengeworpen veroordelingen overweegt de rechtbank het volgende.

Eiser heeft niet weersproken dat de door verweerder aan de besluitvorming tot ongewenstverklaring ten grondslag gelegde veroordelingen aan hem zijn opgelegd. Wel heeft eiser aangevoerd dat het enkel aanvaarden van een transactieaanbod en de enkele veroordeling niet voldoende zijn om te spreken van het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten, waardoor een gevaar voor openbare orde zou bestaan. In dit verband heeft eiser betoogd dat verweerder er ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden dat eiser minderjarig was ten tijde van de eerste veroordeling die aan zijn ongewenstverklaring ten grondslag is gelegd. Eiser heeft ook verweerders standpunt dat deze omstandigheden in de strafrechtelijke procedure zijn meegewogen weersproken. Van een strafrechtelijke procedure is in de ogen van eiser geen sprake geweest omdat de zaak bij zogenoemd officiersmodel is afgedaan. Voorts heeft hij aangevoerd dat hij blijkbaar zonder zijn ouders en zonder een tolk op het transactie-aanbod van de Officier van Justitie is ingegaan, dat hij zich niet eens bewust is geweest dat hij een dergelijk aanbod heeft aanvaard en dat hij onder druk van de politie een bekentenis zou hebben afgelegd.

De rechtbank overweegt dat eisers betoog, wat daar overigens ook van zij, niet afdoet aan de omstandigheid dat hij meer malen is veroordeeld in verband met het

plegen van een misdrijf, hetgeen ingevolge het beleid betekent dat hij behoort tot de categorie vreemdelingen die voor ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 in aanmerking komt. De rechtbank wijst in dit verband op het eerder genoemde uittreksel uit het Justitieel Documentatieregister van 4 april 2007. Reeds hierom gaat eisers befoog op dit onderdeel niet op.

Ten aanzien van de door verweerder gemaakte belangenafweging, mede in verband met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, heeft eiser aangevoerd dat verweerder wel degelijk rekening had moeten houden met de aard van de door eiser gepleegde vergrijpen (het betreft volgens eiser niet gewelddadige delicten, jeugdcriminaliteit). Eiser heeft hiertoe gewezen op de uitspraak van het EHRM van 22 maart 2007 (no. 1638/03). Verder is aangevoerd dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de stukken uit het strafdossier, die betrekking hebben op de aan eiser opgelegde veroordelingen. Ook zouden eisers persoonlijke omstandigheden onvoldoende zijn meegewogen. In dit verband is aangevoerd dat in ieder geval eisers gezinsleden onder de zogenoemde generaal-pardon regeling van 27 april 2007 (WBV 2007/11) zouden vallen.

Gezien de in het voorgaande weergegeven regelgeving gaat eisers stelling dat, gelet op de hem tegengeworpen misdrijven en veroordelingen dan wel transacties, een ongewenstverklaring buitenproportioneel zou zijn niet op. De hem tegengeworpen veroordelingen vallen immers onder de in het beleid omschreven situaties waarin ongewenstverklaring aan de orde kan zijn. Bij het vaststellen van dit beleid is met de aard en de omvang van een eventuele straf derhalve reeds rekening gehouden.

Voorts is de rechtbank niet gebleken dat verweerder de zogenoemde 'guiding principles' niet, dan wel onvoldoende zou hebben meegewogen. In de uitspraak inzake Boultif van 2 augustus 2001 (JV 2001/254) - die op een ongewenstverklaring zag - heeft het EHRM een aantal 'guiding principles' geformuleerd, die bij de belangenafweging in het kader van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dienen te worden meegewogen. Deze 'guiding principles' zijn in latere uitspraken herhaald en op enkele punten nader uitgekristalliseerd. De betreffende 'principles' zien op de volgende aspecten: de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; de duur van het verblijf in het gastland; het tijdsverloop sinds het misdrijf is begaan en de gedragingen van de betrokken vreemdeling in die periode; de verschillende nationaliteiten van betrokkenen; de gezinssituatie van de vreemdeling en de ernst van de problemen die de echtgenoot in het land van herkomst van de vreemdeling zal ondervinden.

Voor wat betreft de ernst van de gepleegde feiten heeft verweerder blijkens het bestreden besluit zwaar laten wegen dat eiser bij herhaling is veroordeeld. Mede gelet op de gegevens uit het Justitieel Documentatieregister van 4 april 2007 komt dit de rechtbank niet onredelijk voor.

De omstandigheid dat aan eisers gezinsleden inmiddels een verblijfsvergunning is verleend in het kader van de zogenoemde generaal pardon-regeling dient gelet op de ex tunc toetsing van een beroep als het onderhavige niet bij de beoordeling betrokken worden. Voor zover in het kader van artikel 8 van het EVRM al ex nunc toetsing geboden zou zijn, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in deze omstandigheid geen grond heeft hoeven vinden om de belangenafweging in het voordeel van eiser te laten uitvallen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat eiser

Procedurenummers: AWB 07/17455 en AWB 07/17456

7

ten tijde van het bestreden besluit meerderjarig was en niet is gebleken dat hij zich niet zelfstandig staande zou kunnen houden.

Hetgeen overigens is aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden. Met een oordeel over de vraag of eiser wellicht zelf ook verblijfsaanspraken aan het generaal pardon kan ontleen, zou de grondslag van het onderhavige geschil verlaten worden. Ten overvloede hecht de rechtbank eraan op te merken dat verweerder er in het verweerschrift op gewezen heeft dat eiser bij uitspraak van 9 mei 2007 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens overtreding van artikel 310 Wetboek van Strafrecht.

Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank in de door eiser aangevoerde omstandigheden geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder ongewenstverklaring van eiser achterwege had moeten laten. Dit leidt tot de conclusie dat het beroep met procedurenummer AWB 07/17455 ongegrond wordt verklaard.

Ten aanzien van het beroep AWB 07/17456 betreffende de verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken' overweegt de rechtbank als volgt.

Bij besluit van 11 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning regulier onder voornoemde beperking afgewezen omdat een ongewenst verklaarde vreemdeling als eiser op grond van artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 geen rechtmatig verblijf kan hebben. Daarnaast heeft verweerder de afwijzing van eisers aanvraag doen steunen op het bepaalde in artikel 16, eerste lid, onder d, van de Vw 2000.

In hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd heeft verweerder geen grond gevonden om tot een andersluidend besluit te komen.

Verweerder heeft er in het verweerschrift op gewezen dat op grond van de vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie verwijzing in verweerschrift) moet worden aangenomen dat eiser geen belang heeft bij de beoordeling van dit beroep, zolang het besluit tot ongewenstverklaring niet is ingetrokken/opgeheven/vernietigd. Volgens verweerder moet het beroep daarom niet-ontvankelijk verklaard worden.

In de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 6 juli 2006 (zaaknummer 200510434/1, JV 2006/347) heeft de Afdeling als volgt overwogen.

"(..) Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van die wet geen rechtmatig verblijf hebben.

2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 13 december 2004 in zaak no. 200408722/1, JV 2005/60), is het gevolg dat voormelde bepaling aldus aan de ongewenstverklaring verbindt dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang zij voortduurt. Bij een beroep van een vreemdeling tegen een besluit over een aanvraag tot verlenging of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan heeft hij, zolang deze ongewenst is verklaard, derhalve geen belang, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 immers geen rechtmatig verblijf hebben. (..)"

Procedurenummers: AWB 07/17455 en AWB 07/17456

8

De rechtbank ziet geen grond om in het onderhavige geval tot een ander oordeel te komen. Onder verwijzing naar de uitspraak van heden in het beroep met procedurenummer AWB 07/17455 waarbij het beroep van eiser met betrekking tot zijn ongewenstverklaring ongegrond is verklaard, stelt de rechtbank vast dat de ongewenstverklaring van eiser thans nog voortduurt en er derhalve geen belang bestaat bij een inhoudelijke beoordeling van het onderhavige beroep. Nu het bepaalde in artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 zich tegen verlening van een verblijfsvergunning aan eiser verzet, kan eiser met dit beroep immers niet bereiken wat hij beoogt, namelijk verlening van de gevraagde verblijfsvergunning regulier.

Dit leidt tot de conclusie dat het beroep van eiser met procedurenummer AWB 07/17456 niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

Procedurenummers: AWB 07/17455 en AWB 07/17456

9

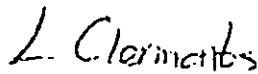
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart de beroep met procedurenummer AWB 07/17455 ongegrond;

verklaart het beroep met procedurenummer AWB 07/17456 niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. E.M.J. Clermonts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 21 maart 2008.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,verzonden op: **21 MRT 2008**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

HOGER BEROEPSCHRIFT

advocaten & procureurs

mr. mr. M.E.Th. Hogervors
mr. Iz Wudka
mr. mr. M.M.G. Crompvoets

• Gemeentearkiv Hof van Beroep
• Telefoon

Herengingel 20
6214 AD Maastricht

Tel.:
043 - 325 78 00

Fax:
043 - 325 78 58

E-mail:
info@hogervorswudka.nl

J
Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
18 APR 2008	
ZAAKNR.	200802045
AAN:	12
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake:

momenteel verblijvende te
appellant,

Gemachtigde: mw. mr. M.M.G. Crompvoets

Verweerder:

Ministerie van Justitie,
de Staatssecretaris van Justitie

Hoger beroep tegen:

De uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Roermond d.d. 21-03-2008

s.m.
Advocatenkantoor Engelen
3630 Maasmechelen België
tel.: 0032-89-76-779

Vanderputte Advocaten
3630 Maasmechelen België
tel.: 0032-89-766256

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

1. Inleiding:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, d.d. 21 maart 2008, met kenmerk AWB 07/17455 en AWB 07/17456, waarvan u bijgaand afschrift aantreft als *productie 1*.

Appellant heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige beroepschrift.

2. Achtergronden:

Appellant is geboren op _____ in de voormalige Sovjet-Unie, het huidige Kazachstan. Appellant is reeds op 29 augustus 2000 naar Nederland gekomen, samen met zijn ouders en zijn broer. Appellant was op dat moment _____ jaren oud. Bij besluit van 10 augustus 2006 heeft verweerder appellant ongewenst verklaard. Bij besluit van 16 april 2006 heeft verweerder geweigerd om eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder de beperking "verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken". De bezwaren tegen deze besluiten zijn bij besluiten van 16 april 2007 ongegrond verklaard. Appellant heeft tegen deze beslissingen beroepen aangetekend bij de rechtbank op 13 april 2007. De beroepen zijn afgewezen bij uitspraak van 21 maart 2008, waarvan appellant hierbij in hoger beroep komt.

3. Grieven:

Grief I:

Ten onrechte heeft de rechtbank als volgt overwogen:
"De rechtbank overweegt, mede gelet op de inhoud van hetgeen is aangevoerd, dat niet is gebleken dat eiser en zijn gemachtigde niet alles wat zij ter zake van belang achten naar voren hebben kunnen brengen. De rechtbank acht hierbij verder nog van betekenis dat het proces-verbaal van 7 augustus 2007 de rechtbank geen aanleiding geeft om aan te nemen dat eiser zich niet bewust is geweest van de strekking van hetgeen hem bij die gelegenheid is medegedeeld, noch om aan te nemen dat eiser op dat moment niet in staat zou zijn geweest om adequaat op het voornemen te reageren. Naar het oordeel van de rechtbank is eiser door de bedoelde gang van zaken niet in zijn belangen geschaad. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het verzuim om eisers gemachtigde in kennis te stellen van het voornemen tot ongewenstverklaring van eiser met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd."

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

Grief II:

Ten onrechte heeft de rechtbank als volgt overwogen:

“Eiser heeft niet weersproken dat de door verweerder aan de besluitvorming tot ongewenstverklaring ten grondslag gelegde veroordelingen aan hem zijn opgelegd. Wel heeft eiser aangevoerd dat het enkel aanvaarden van een transactieaanbod en de enkele veroordeling niet voldoende zijn om te spreken van het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten, waardoor een gevaar voor openbare orde zou bestaan. In dit verband heeft eiser betoogd dat verweerder er ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden dat eiser minderjarig was ten tijde van de eerste veroordeling die aan zijn ongewenstverklaring ten grondslag is gelegd. Eiser heeft ook verweerders standpunt dat deze omstandigheden in de strafrechtelijke procedure zijn meegewogen weersproken. Van een strafrechtelijke procedure is in de ogen van eiser geen sprake geweest omdat de zaak bij zogenoemd officiersmodel is afgedaan. Voorts heeft hij aangevoerd dat hij blijkbaar zonder zijn ouders en zonder een tolk op het transactie-aanbod van de Officier van Justitie is ingegaan, dat hij zich niet eens bewust is geweest dat hij een dergelijk aanbod heeft aanvaard en dat hij onder druk van de politie een bekentenis zou hebben afgelegd.”

Grief III:

Ten onrechte heeft de rechtbank als volgt overwogen:

“De omstandigheid dat aan eisers gezinsleden inmiddels een verblijfsvergunning is verleend in het kader van de zogenoemde generaal pardon-regeling dient gelet op de ex tunc toetsing van een beroep als het onderhavige niet bij de beoordeling betrokken te worden. Voor zover in het kader van artikel 8 van het EVRM al ex nunc toetsing geboden zou zijn, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in deze omstandigheid geen grond heeft hoeven vinden om de belangenafweging in het voordeel van eiser te laten uitvallen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat eiser ten tijde van het bestreden besluit meerderjarig was en niet is gebleken dat hij zich niet zelfstandig staande zou kunnen houden.”

Grief IV:

Ten onrechte heeft de rechtbank als volgt overwogen:

“Ten overvloede hecht de rechtbank eraan op te merken dat verweerder er in het verweerschrift op gewezen heeft dat eiser bij uitspraak van 9 mei 2007 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden wegens overtreding van artikel 310 Wetboek van Strafrecht.”

4. Toelichting op grief I:

Appellant was minderjarig tijdens het gehoor van 7 augustus omtrent het voornemen tot ongewenstverklaring. De eerdere gemachtigde van appellant is niet opgeroepen om bij dit gehoor aanwezig te zijn. De rechtbank gaat er ten onrechte van uit dat appellant door de afwezigheid van zijn gemachtigde tijdens dit gehoor niet is geschaad.

Appellant meent echter dat nu hij nog minderjarig was tijdens dit gehoor er zeer zeker rechtsbijstand had dienen te worden ingeschakeld.

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

Enkel en alleen al door het horen van een minderjarige, zonder dat daar zijn wettelijke vertegenwoordigers bij aanwezig zijn, maakt dat verweerder in strijd met de zorgvuldigheid heeft gehandeld. De rechtbank miskent zulks door te overwegen dat appelland niet in zijn belangen zou zijn geschaad.

Appelland is zich misschien wel bewust geweest van de inhoud van het gehoor, maar dat wil nog niet zeggen dat hij zich ook bewust is geweest van de consequenties van zijn antwoorden in dat gehoor.

Appelland meent dat zijn belangen zijn geschaad door de handswijze van verweerder en dat de rechtbank dit ten onrechte niet heeft gesanctioneerd. Appelland verwijst verder nog naar hetgeen namens hem naar voren is gebracht in de pleitaantekeningen d.d. 20 februari 2007, pagina 2 "*Juridische bijstand*", waarvan u bijgaand afschrift aantreft (*bijlage 2*) en verzocht de standpunten aldaar verwoord, als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Toelichting op grief II:

De rechtbank is in deze zaak volledig voorbij gegaan aan de ernst van de strafbare feiten, die gepleegd zijn. Voor een omschrijving van de feiten verwijst appelland naar het schrijven van zijn eerdere gemachtigde aan de IND d.d. 29 maart 2007 (*bijlage 3*), alsmede het aanvullende bezwaarschrift d.d. 22 september 2006 (*bijlage 4*). Gezien de Boultif-criteria is de rechtbank wel gehouden om de ernst van de strafbare feiten te beschouwen, alsmede de duur van het verblijf in het gastland, het tijdsverloop sinds het misdrijf is begaan, de gedragingen van de betrokken vreemdeling in die periode, de verschillende nationaliteiten van betrokkenen, de gezinssituatie van de vreemdeling en de ernst van de problemen die familieleden in het land van herkomst van de vreemdeling zal ondervinden. Appelland is van mening dat zowel verweerder als de rechtbank nauwelijks aan deze omstandigheden hebben getoetst.

Immers als aan deze omstandigheden was getoetst had appelland nimmer ongewenstverklaard kunnen worden. Hij heeft immers lichte strafbare feiten gepleegd, vast is komen te staan dat het gehele gezin waartoe appelland behoort niet naar Kazachstan kan terugkeren en dat het gezin te vreezen heeft voor problemen bij terugkeer naar Kazachstan.

Daarnaast verwijst appelland nogmaals uitdrukkelijk naar de uitspraak van het EHRM inzake Maslov vs. Oostenrijk, (*nr. 1638/38*). In deze zaak heeft het EHRM bepaald dat er rekening moet worden gehouden met de aard van de vergrijpen, of deze gewelddadig zijn of niet, en met het feit dat er sprake is van jeugdcriminaliteit.

In het geval van appelland is er tevens sprake van niet-gewelddadige vergrijpen, gepleegd op het moment dat hij minderjarig was. De vergelijking met de heer Maslov en appelland gaat tevens op, aangezien de heer Maslov sinds zijn 6^e levensjaar in Oostenrijk verbleef en

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

appellant sinds zijn 10^e levensjaar in Nederland. Appellant is, net als Maslov, opgegroeid in het land dat hem ongewenst verklaard had.

Toelichting op grief III:

De rechtbank stelt ten onrechte dat het feit dat de gezinsleden van appellant een verblijfsvergunning is verleend in het kader van de zogenoemde generaal-pardonregeling, gelet op de ex-tunc toetsing buiten beschouwing dient te worden gelaten.

Immers: er is reeds in de bezwaarfase gewag gemaakt van het feit dat de gezinsleden van appellant in aanmerking zouden komen voor het generaal pardon. Echter: op het moment van het indienen van het beroep en de beslissing op bezwaar, was de definitieve beslissing van verweerder hierover niet bekend. Wel was bekend dat het gezin op basis van het beleid in aanmerking diende te komen voor een verblijfsvergunning. Hiervan is gewag gemaakt in een eerder stadium en zelfs verweerder heeft bevestigd of er sprake zou kunnen zijn van inmeniging op het moment dat de familieleden van appellant een verblijfsvergunning zouden krijgen. De rechtbank had derhalve deze omstandigheden niet zomaar buiten beschouwing mogen laten. Te uwer informatic doet appellant u mede dat de gezinsleden van appellant inmiddels een verblijfsvergunning gekregen. U gelieve bijgaand kopie aan te treffen van de verblijfsvergunningen van de ouders van appellant (*bijlage 5*).

Daarnaast had de rechtbank deze omstandigheden niet buiten beschouwing mogen laten, omdat aan artikel 8 EVRM getoetst wordt. Volgens de reeds genoemde EHRM-jurisprudentie moet bevestigd worden of op dit moment ongewenstverklaring van appellant in strijd kan komen met artikel 8 EVRM. Het EHRM neemt daarbij alle feiten mee, niet alleen de feiten die ten tijde van de beslissing op bezwaar golden.

In dat kader wenst appellant tevens een beroep te doen op de omstandigheid, dat de Kazachstaanse autoriteiten hem inmiddels hebben medegedeeld, dat hij niet wordt gezien als onderdaan van Kazachstan en dat hem derhalve ook geen reisdocument naar Kazachstan zal worden verstrekt. U gelieve bijgaand een brief van de Kazachstaanse autoriteiten aan te treffen als *bijlage 6*. Het is daarbij ook nog eens onmogelijk voor appellant om zich te verwijderen naar zijn land van herkomst.

Bovendien vraagt appellant zich af hoe de rechtbank meent dat hij in Kazachstan een zelfstandig bestaan dient op te bouwen. Appellant is reeds vanaf zijn in Nederland en heeft geen familie meer in Kazachstan. Hij is zodanig vervreemd van zijn land dat hij niet zou weten hoe hij daar zou moeten leven. Zijn gezin woont in Nederland en heeft inmiddels hier, zoals gezegd, rechtmatig verblijf. Bovendien erkennen de Kazachstaanse autoriteiten appellant niet als een onderdaan. Appellant is van mening dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat hij bovendien ook nog eens vervreemd is van dit land en geen enkele familie daar meer heeft.

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

Toelichting op grief IV:

Voorts is het bevreemdingwekkend dat de rechtbank eerst stelt dat er slechts ex tunc getoetst kan worden (*vide toelichting grief III*) om vervolgens in overweging te nemen dat appellant op 9 mei 2007 zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden. Appellant meent dat dit een ex nunc-toetsing is, nu de strafrechtelijke veroordeling een feit is dat heeft plaatsgehad na de beslissing op bezwaar en hovendien verweerder dit strafbare feit niet ten grondslag heeft gelegd aan de ongewenstverklaring.

Tenslotte:

Appellant is zich voldoende bewust van het feit dat er sprake is van een ongewenstverklaring en dat volgens vaste jurisprudentie van uw College hij geen belang heeft bij de behandeling van een beroep.

Mocht uw College echter komen tot een gegrondverklaring van het hoger beroep inzake de ongewenstverklaring, verzoekt appelland u ten aanzien van de niet-onrvankelijkheidverklaring van het beroep inzake de 'buitenschuld'-vergunning de verklaring bijgevoegd als bijlage 6 in overweging te nemen. Hieruit blijkt dat appelland op geen enkele wijze zal kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Alsdan komt ook het hoger beroep dat zich richt tegen het deel van de bestreden uitspraak inzake de "buitenschuld"-vergunning voor gegrondverklaring in aanmerking.

CONCLUSIE:

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrondverklaring van het door appelland op 23 april 2007 ingestelde beroepen, met veroordeling van verweerder in de kosten van de onderhavige procedure.

Gemachtigde

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 08/18362 en 08/18364 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 11 juni 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 mei 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 juni 2008, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

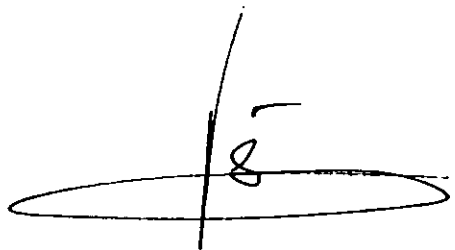
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 september 2008

418-418.

Verzonden: 25 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 08/18364 en Awb 08/18362 BEPTDN/AM

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer 9810.22.2049,
verzoeker,
gemachtigde: mr. F.K.H. Blom, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. M.B.Y. Vet, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 16 mei 2008 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 22 mei 2008 heeft verweerder de aanvraag in een Aanmeldcentrum (AC) afgewezen. Bij brief van 23 mei 2008 is daartegen beroep ingesteld en is tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het verzoek is ter zitting van 6 juni 2008 behandeld. Verzoeker is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen

Zaaknummer: Awb 08/18364 en Awb 08/18362

blad 2

aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

Aangezien verweerder de aanvraag heeft afgewezen in het AC dient tevens beoordeeld te worden of de aanvraag op zorgvuldige wijze binnen 48 uur is afgedaan.

De voorzieningenrechter stelt vast dat het in de onderhavige procedure de beoordeling betreft van verzoeker herhaalde aanvraag. Verzoeker heeft tevens op 22 oktober 1998 en 23 april 2003 aanvragen ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Beide aanvragen zijn onherroepelijk afgewezen bij besluiten van 6 december 1999 en 7 maart 2006.

Op grond van artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzend besluit een nieuwe aanvraag wordt gedaan. De voorzieningenrechter dient te beoordelen of zich na het eerdere besluit dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten.

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd.

Verzoeker heeft ter onderbouwing van de onderhavige aanvraag een aantal documenten betreffende zijn identiteit overgelegd. Nu verzoeker in beroep niet heeft bestreden hetgeen verweerder hieromtrent in de bestreden beschikking heeft overwogen, is geen reden aanwezig het besluit op dit punt onrechtmatig te achten.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij door zijn langdurig verblijf in Nederland zodanig is verwesterd dat hij bij terugkeer naar Irak te vrezen heeft voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. De overgelegde stukken betreffende de situatie in Irak zijn hiertoe onvoldoende. Dit geldt eveneens voor zijn stelling dat hij als ontheemde deze behandeling zou hebben te vrezen. De voorzieningenrechter wijst er in dit verband op dat in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van februari 2008 is vermeld dat in de KRG-gebieden de humanitaire situatie zich lijkt te verbeteren en dat activiteiten van de VN, NGO's en buitenlandse bedrijven in de KRG-gebieden weer op gang komen.

Verzoeker heeft een beroep gedaan op de artikel 15c van de Richtlijn 2004/83/EG (verder te noemen Definitierichtlijn).

De voorzieningenrechter volgt niet de stelling van verzoeker dat verweerder het besluit wat betreft verzoekers beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn niet heeft voorzien is van een voldoende motivering. Verweerder is blijkens het bestreden besluit immers wel degelijk ingegaan op hetgeen verzoeker in zijn zienswijze heeft aangevoerd.

In geschil is voorts de vraag of het beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn als een novum moet worden aangemerkt als bedoeld in artikel 4:6 Awb. De voorzieningenrechter overweegt het volgende.

Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) is o.a. slechts sprake van een novum indien een zich voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht voordoet (onder meer uitspraak van 20 april 2007, in zaak nummer

200700590/1; JV 2007/263). Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat geen sprake is van wijziging van het recht, aangezien artikel 15c van voornoemde richtlijn geen andere toets behelst dan artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. De voorzieningenrechter stelt vast dat de ABRS bij uitspraak van 12 oktober 2007, LJN: BB5841, inmiddels prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Europese Hof van Justitie omtrent de uitleg van artikel 15c van voornoemde richtlijn. Daarom staat niet vast dat het door verweerder gehuldigde standpunt dat erop neer komt dat artikel 15c geheel door artikel 29, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt bestreken, een juiste uitleg van deze verdragsbepaling inhoudt. In zoverre is het standpunt van verweerder inhoudende dat het beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn geen novum betreft, niet voorzien van een voldoende draagkrachtige motivering.

In de uitspraak van 20 juli 2007, nummer 200608939/1, AB 2007, 271) heeft de ABRS overwogen dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, indien en voor zover deze bepaling een wijziging van het recht behelst, voor de desbetreffende vreemdeling slechts relevant is, indien hij valt onder de reikwijdte van deze bepaling, derhalve indien hij heeft aangetoond dat in zijn land van herkomst ten tijde van het nemen van het desbetreffende besluit sprake was van een gewapend conflict, als bedoeld in die bepaling.

Niet in geschil is dat verzoeker afkomstig is uit Noord-Irak, zijnde de provincies die onder Koerdisch bestuur staan (de zogenaamde KRG-gebieden).

Alvorens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aan te kunnen merken als een voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht, dient daarom beoordeeld te worden of in Noord-Irak sprake was van een situatie van gewapend conflict.

Ten aanzien van de vraag welke criteria moeten worden gehanteerd bij de beoordeling of sprake is van een gewapend conflict heeft de ABRS in voornoemde uitspraak van 20 juli 2007 het volgende overwogen:

Op grond van het Gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 en artikel 1 van het Tweede Aanvullend protocol moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 15 (c) van de Definitierichtlijn, indien een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Deze operaties dienen dan aanhoudend en samenhangend van aard te zijn, wil sprake zijn van een gewapend conflict. Ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, leiden niet tot de conclusie dat sprake is van een zodanig conflict.

Ter zitting heeft verweerder zich onthouden van een standpunt inzake de vraag of in Noord-Irak sprake is van een situatie van gewapend conflict. Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat sprake is van een situatie van gewapend conflict in Noord-Irak en heeft daarbij verwezen naar verschillende bij de aanvraag overgelegde rapporten betreffende de situatie in Irak.

De voorzieningenrechter overweegt het volgende. Uit de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse zaken van juni 2007 en februari 2008 noch uit de door verzoeker overgelegde rapporten betreffende de situatie in Irak blijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat sprake is van een situatie van gewapend conflict. Daarbij wijst de voorzieningenrechter erop dat in het ambtsbericht van februari 2008 is vermeld dat de veiligheidssituatie in het grootste deel van de KRG-gebieden tamelijk stabiel is en dat er

Zaaknummer: Awb 08/18364 en Awb 08/18362

blad 4

tijdens de verslagperiode voor zover bekend geen aanslagen plaats hebben gevonden in de drie provincies die onder KRG-bestuur vallen. Weliswaar maakt dit ambtsbericht melding van het feit dat de strijd tussen het Turkse leger en de PKK is geïntensiveerd, echter dit heeft slechts een verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg gehad in de grensgebieden van Noord-Irak met Turkije. Voorts zijn de acties van het Turkse leger niet gericht tegen de burgers en de autoriteiten van Noord-Irak, maar tegen de PKK. Daarom kan op grond van deze acties van het Turkse leger niet worden geoordeeld dat sprake is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict als bedoeld in artikel 15c van de Definitierichtlijn.

De door verzoeker overgelegde rapporten betreffende Irak bevatten geen concrete aanknopingspunten die afbreuk doen aan de conclusies van dit ambtsbericht. Deze rapporten hebben met name betrekking op de situatie in Centraal-Irak, terwijl de onderhavige zaak betrekking heeft op Noord-Irak. Weliswaar huldigt Amnesty International in het rapport van september 2007 het standpunt dat het gedwongen terugzenden van Irakezen naar Noord-Irak niet zou moeten plaatsvinden, echter dit standpunt wordt gemotiveerd door de angst dat het geweld zich zal verspreiden naar Noord-Irak en het gevaar van uitputting van de bronnen van het KRG-gebied, indien een toevloed van vluchtelingen zou plaatsvinden. Hieruit blijkt niet dat op het moment van het bestreden besluit sprake was van een situatie van gewapend conflict.

Op grond van het voorgaande moet geoordeeld worden dat geen sprake is van een situatie van gewapend conflict in Noord-Irak, zodat verzoeker niet valt onder de reikwijdte van artikel 15c van de Definitierichtlijn.

Nu verzoeker niet onder de reikwijdte van artikel 15c van de Definitierichtlijn valt, behoeft de vraag of verzoeker op grond van artikel 7 van deze Richtlijn bescherming kan verkrijgen tegen de ernstige schade van artikel 15c van dezelfde Richtlijn geen bespreking meer.

Verweerder heeft zich daarom met recht op het standpunt gesteld dat het beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn geen novum is als bedoeld in artikel 4:6 Awb.

In geschil is voorts de vraag of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat de door verzoeker overgelegde producties betreffende de veiligheidssituatie in Irak niet als een novum als bedoeld in artikel 4:6 Awb moeten worden aangemerkt. De voorzieningenrechter overweegt het volgende.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat ter zake van het (niet) voeren van een categoriaal beschermingsbeleid verweerder een grote beoordelingsruimte toekomt, welke de toepasselijke rechterlijke toetsing slechts dan niet kan doorstaan indien verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan niet in redelijkheid tot een bepaalde beoordeling heeft kunnen komen. De rechter dient bij die toetsing het oordeel over de algehele situatie in het land van herkomst, dat tot stand pleegt te komen in samenspraak met en met instemming van de Tweede Kamer der Staten Generaal, in beginsel te respecteren.

In het ambtsbericht van februari 2008 is vermeld dat de veiligheidssituatie in het grootste deel van het KRG-gebied tamelijk stabiel is en dat er tijdens de verslagperiode voor zover bekend geen aanslagen plaats hebben gevonden in de drie provincies die onder KRG-bestuur vallen. De overgelegde stukken bevatten geen nieuwe informatie op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de conclusies van de ambtsberichten waarop verweerder zijn beleid om geen beleid van categoriale bescherming te voeren ten aanzien van Noord-Irak heeft gebaseerd, niet langer stand kunnen houden. Daarom heeft verweerder zich met recht op het standpunt gesteld dat de stukken met betrekking tot de situatie in Irak niet als nova zijn aan

Zaaknummer: Awb 08/18364 en Awb 08/18362

blad 5

te merken als bedoeld in artikel 4:6 Awb.

Wat betreft verzoekers beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt de voorzieningenrechter dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het geval van de vreemdeling in de door verzoeker overgelegde beschikking gelijk is aan het zijne. Daartoe is redengevend dat niet duidelijk is waarom de beschikking in het aangehaalde geval is ingetrokken. Overigens merkt de voorzieningenrechter op dat de intrekking van de overgelegde beschikking dateert van een tijd geleden, namelijk 6 december 2007. Het valt derhalve niet uit te sluiten dat verweerder sindsdien zijn gedragslijn heeft gewijzigd wat betreft zaken van vreemdelingen die een beroep doen op artikel 15c van de Definitierichtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 Awb. Bovendien is evenmin gebleken van bijzondere op deze zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden, die nopen tot het buiten toepassing laten van artikel 4:6 Awb.

Voorts is gesteld noch gebleken dat verweerder de aanvraag niet binnen 48 uur heeft afgedaan. Verweerder heeft de aanvraag, gelet op het voorgaande, zonder schending van de zorgvuldigheid in de AC-procedure afgewezen.

Het hiervoor overwogene brengt met zich dat het verzoek om een voorlopige voorziening dient te worden afgewezen. Gelet op hetgeen partijen, laatstelijk ter zitting, hebben aangevoerd en gezien de overgelegde stukken, is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de hoofdzaak. Het beroep wordt op voet van artikel 8:86 Awb ongegrond verklaard.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de voorlopige voorziening en het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Zaaknummer: Awb 08/18364 en Awb 08/18362

blad 6

3. Bestlissing

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.B. Elferink en in tegenwoordigheid van
drs. E.F. Hafkamp als griffier in het openbaar uitgesproken op 11 JUN 2008

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen
één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de
Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep
vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift één of meer grieven tegen
de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 11 JUN 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Berte, Maalsté & Blom
A D V O C A T E N

Bezoekadres Utrecht
Vasco Da Gamaaan 11
T 030 707 4112
F 030 707 4113

Correspondentieadres
Postbus 2245
3500 GE Utrecht

Bezoekadres Tilburg
Verdijplein 104
T 013 535 3885
F 013 707 4690

Correspondentieadres
Postbus 2025
5001 CA Tilburg

info@bmbadvocaten.nl
www.bmbadvocaten.nl
BTW NL 8143 29 159 801

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
17 JUN 2008	
ZAAKNR.	20080367
AAN:	VZ
BEHANDELD DO:	PAR:

AANGETEKEND
Afdeling Bestuursrechtspraak
Van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

ALSMEDE PER TELEFAX: 070 – 365 1380

Utrecht, 17 juni 2008
Betreft: /hoger beroep
Dossier: 20080367
Uw ref.:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

De heer _____ geboren op _____ met de Iraakse nationaliteit, (hierna ook te noemen: appellant), te dezer zake woonplaats kiezende ten kantore van Berte, Maalsté & Blom Advocaten te Utrecht (Postbus 2245, 3500 GE Utrecht) van wie mr. Fleur K.H. Blom door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd om namens appellant het onderhavige beroep in te stellen, op te stellen, in te dienen en te ondertekenen, geeft eerbiedig te kennen:

Appellant stelt bij deze tijdig hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 11 juni 2008, eveneens verzonden op 11 juni 2008, waarbij het namens appellant ingestelde beroep tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie (hierna ook te noemen: verweerder) d.d. 22 mei 2008 ongegrond is verklaard (AWB 08/18362).

Productie 1: kopie uitspraak d.d. 11 juni 2008.

Productie 2: kopie besluit d.d. 22 mei 2008.

Appellant kan zich met de bestreden uitspraak niet verenigen en formuleert daartoe de navolgende grieven:

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

GRIEF I

Ten onrechte stelt de rechtbank dat:

'Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij door zijn langdurig verblijf in Nederland zodanig is verwesterd dat hij bij terugkeer naar Irak te vrezen heeft voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. De overgelegde stukken betreffende de situatie in Irak zijn hiertoe onvoldoende. Dit geldt eveneens voor zijn stelling dat hij als ontheemde deze behandeling zou hebben te vrezen. De voorzieningenrechter wijst er in dit verband op dat in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van februari 2008 is vermeld dat in de KRG-gebieden de humanitaire situatie zich lijkt te verbeteren en dat activiteiten van VN, NGO's en buitenlandse bedrijven in de KRG-gebieden weer op gang komen.'

Allereerst voert appellant te dezer zake aan dat hij meermalen naar voren heeft gebracht dat hij door zijn bijna tienjarige verblijf in Nederland als jonge man en zijn relatie met een Nederlandse vrouw de Westerse normen en waarden eigen heeft gemaakt en hij vervreemd is van zijn land van herkomst. Zeker gezien het gegeven dat de situatie in zijn land van herkomst sinds zijn vertrek ingrijpend is gewijzigd. Uit het algemeen ambtsbericht van juni 2007, pagina 79, blijkt dat er in Irak sprake is van verdere islamisering van het openbare leven. Het gegeven dat appellant zich deze islamisering niet eigen heeft gemaakt, integendeel, daarvan vervreemd is door zijn tienjarige verblijf in een Westers land, zal met zich meebrengen dat hij de negatieve aandacht op zich vestigt. Uit voornoemd ambtsbericht paragraaf 3.4.9. blijkt dat personen die kenbaar werkzaam zijn of waarvan wordt vermoed dat zij voor de nieuwe regering, de coalitie, de MNF-I, internationale organisaties, waaronder hulporganisaties, buitenlandse overheden, buitenlandse journalisten en persagentschappen, westerse bedrijven en ambassades of het Iraakse leger werken en hun directe familieleden, lopen een zeer hoog risico doelwit te worden van aanslagen, ontvoering of moord. Door de Westerse levensstijl van appellant is het zeer aannemelijk dat hij een dergelijk vermoeden opwekt. De rechtbank heeft te dezer zake derhalve niet met boven aangehaalde overweging kunnen volstaan en de uitspraak van de rechtbank is derhalve op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

Voorts heeft appellant verwezen naar de resolutie van het Europees Parlement over de humanitaire situatie van Iraakse vluchtelingen d.d. 15 februari 2007 overgelegd als productie 11 bij het begeleidend schrijven van 13 mei 2008 aan verweerder. In die resolutie wordt uitdrukkelijk vermeld onder B dat de in het eigen land ontheemden vaak slachtoffer zijn van schendingen van mensenrechten die voortspuiten uit etno-religieuze geschillen, of van politieke of criminele aard zijn. De resolutie is van de zelfde periode als het ambtsbericht en de betreffende paragraaf, 4.2., is niet geactualiseerd op 14

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

februari 2008. De rechtbank is hieraan ten onrechte voorbij gegaan ofwel heeft haar uitspraak op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd.

Voorts is eveneens onbegrijpelijk dat de rechtbank haar standpunt dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij te vrezen heeft voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM onderbouwt met een verwijzing naar een zinsnede uit paragraaf 2.4. van het ambtsbericht, overigens evenmin geactualiseerd op 14 februari 2008. Deze paragraaf ziet op de sociaal-economische situatie en derhalve niet op de positie van binnenlandse ontheemden en/of verwesterde Irakezen. Deze onderbouwing van de rechtbank kan derhalve zonder nadere motivering evenmin stand houden.

GRIEF II

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat:

'Verzoeker heeft een beroep gedaan op artikel 15c van de Richtlijn 2004/83/EG (verder te noemen Definitierichtlijn). De voorzieningenrechter volgt niet de stelling van verzoeker dat verweerder het besluit wat betreft verzoekers beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn niet heeft voorzien van een voldoende motivering. Verweerder is blijkens het bestreden besluit immers wel degelijk ingegaan op hetgeen verzoeker in zijn zienswijze heeft aangevoerd.'

Immers, zoals appellant ook in zijn aanvullend beroepschrift heeft aangegeven, is verweerder ondanks het gegeven dat appellant in zijn zienswijze het standpunt van verweerder te dezer zake gemotiveerd heeft betwist, daarop niet inhoudelijk ingegaan. In de bestreden beschikking zijn met betrekking tot artikel 15 c van de definitierichtlijn op pagina 4 een aantal standaardoverwegingen opgenomen. Deze overwegingen zijn echter exact gelijk aan de overwegingen in het voornemen van verweerder d.d. 20 mei 2008 en derhalve kan in alle redelijkheid niet gesteld worden dat verweerder daadwerkelijk is ingegaan op hetgeen appellant te dezer zake naar voren heeft gebracht in zijn zienswijze.

GRIEF III

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat:

'Uit de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse zaken van juni 2007 en februari 2008 noch uit de door verzoeker overgelegde rapporten betreffende situatie in Irak blijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat sprake is van een situatie van een gewapend conflict. Daarbij wijst de voorzieningenrechter erop dat in het ambtsbericht van februari 2008 is

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

vermeld dat de veiligheidssituatie in het grootste deel van de KRG-gebieden tamelijk stabiel is en dat er tijdens de verslagperiode voor zover bekend geen aanslagen plaats hebben gevonden in de drie provincies die onder KRG-bestuur vallen. Weliswaar maakt dit ambtsbericht melding van het feit dat de strijd tussen het Turkse leger en de PKK is geïntensiveerd, echter dit heeft slechts een verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg gehad in de grensgebieden van Noord-Irak met Turkije. Voorts zijn de acties van het Turkse leger niet gericht tegen de burgers en de autoriteiten van Noord-Irak, maar tegen de PKK. Daarom kan op grond van deze acties van het Turkse leger niet worden geoordeeld dat sprake is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict als bedoeld in artikel 15c van de Definitierichtlijn.

De door verzoeker overgelegde rapporten betreffende Irak bevatten geen concrete aanknopingspunten die afbreuk doen aan de conclusies van dit ambtsbericht. Deze rapporten hebben met name betrekking op de situatie in Centraal-Irak, terwijl de onderhavige zaak betrekking heeft op Noord-Irak. Weliswaar huldigt Amnesty International in het rapport van september 2007 het standpunt dat het gedongen terugzenden van Irakezen naar Noord-Irak niet zou moeten plaatsvinden, echter dit standpunt wordt gemotiveerd door de angst dat het geweld zich zal verspreiden naar Noord-Irak en het gevaar van uitputting van de bronnen van het KRG-gebied, indien een toevloed van vluchtelingen zou plaatsvinden. Hieruit blijkt niet dat op het moment van het bestreden besluit sprake was van een situatie van gewapend conflict. Op grond van het voorgaande moet geoordeeld worden dat geen sprake is van een situatie van gewapend conflict in Noord-Irak, zodat verzoeker niet valt onder de reikwijdte van artikel 15c van de Definitierichtlijn.'

Immers, tijdens de behandeling ter zitting door de rechtbank is namens appelland (zie ook tijdens zitting overgelegde pleitnota) het volgende naar voren gebracht:

'Verzoeker stelt zich op het standpunt dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt middels de door hem overgelegde producties dat sprake is van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict als bedoeld in artikel 15c van de definitierichtlijn. Te dezer zake verwijst hij allereerst naar productie 11, de resolutie van het Europees Parlement bij het begeleidend schrijven d.d. 13 mei 2008, pagina 1 onder A en B, waar wordt gesproken over het geweld en vermeld wordt dat ontheemden vaak slachtoffer zijn van mensenrechtenschendingen, productie 12 bij voornoemd schrijven, rapport van Amnesty International, pagina 3, waar wordt gesproken over het geweld en het conflict in Irak, pagina 24 van voornoemd rapport vermeld: het conflict in Irak en de internationale militaire interventie, pagina 28 van voornoemd rapport vermeldt het geweld en de instabiliteit van Irak, pagina 32 van voornoemd rapport vermeldt: het doorgaande geweld in Irak, pagina 43 van voornoemd

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

Rapport vermeldt specifiek over Noord-Irak dat er geen terugkeer dient plaats te vinden zolang het wijdverbreide geweld en gevechten in Irak niet geëindigd zijn. Voorts verwijst verzoeker naar bijlage 15 bij het begeleidend schrijven van 13 mei 2008. In de brief van Amnesty International aan verweerder d.d. 11 april 2008 wordt vermeld dat:

'De burgers hebben enorm te lijden van het voortdurende gewapende conflict in Irak. Maandelijks zijn er honderden doden door geweld te betreuren. Gewapende groeperingen maken zich schuldig aan kidnapping, marteling en het doden van burgers. De mensenrechtensituatie is desastreus, ook in Noord Irak.'

Op pagina 1 van bijgevoegd rapport wordt vermeld dat:

'Despite claims that the security situation has improved in recent months, the human rights situation is disastrous. Armed groups, including those opposed to the Iraqi government and to the presence of the MNF, as well as Shi'a militia groups belonging to Shi'a political parties, continue to kidnap, torture and kill civilians.'

Op pagina 15 van voornoemd rapport wordt gesproken over international en binnenlands gewapend conflict. Op pagina 21, eerste alinea, van voornoemd rapport, gaat Amnesty International uitgebreid in op hoe de situatie in Irak te definiëren valt en concludeert dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat eveneens internationaal is wegens de aanwezigheid van de MNF.'

Anders dan de rechtbank stelt, stelt appellant zich op het standpunt dat de door hem aangehaalde passages niet enkele zien op Centraal- en Zuid- Irak. Dit blijkt in ieder geval niet uit de overgelegde stukken.

Daarbij is namens appellant naar voren gebracht dat het ambtsbericht tegenstrijdig is en uit het ambtsbericht evenmin blijkt dat de situatie in Noord-Irak als veilig te typeren is. Allereerst valt niet in te zien hoe de veiligheidssituatie in Noord-Irak als stabiel te typeren valt (pagina 16 Algemeen Ambtsbericht Irak 14 februari 2008) als deze ook gelijktijdig is verslechterd (pagina 27 van voornoemd ambtsbericht). Voorts blijkt uit de voetnoot 155 van voornoemd ambtsbericht dat de PKK Iraakse burgers dwingt hun huizen te verlaten en burgers derhalve wel degelijk de consequenties ondervinden van de strijd tussen de PKK en het Turkse leger.

Tot slot verwijst appellant nog naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam d.d. 3 januari 2008, AWB 07/45827, (Productie 3) waarin wel is aangenomen dat in Noord-Irak sprake is van een intern en gewapend conflict. In het kader van de rechtseenheid is uw oordeel te dezer zake derhalve noodzakelijk.

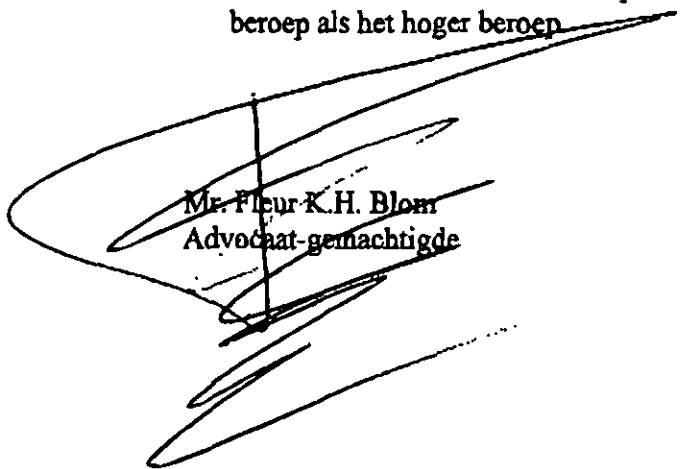
Berte, Maaisté & Blom

A D V O C A T E N

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen en te bepalen dat:

- a. het beroep tegen de beschikking van 22 mei 2008 gegrond dient te worden verklaard;
- b. verweerder binnen zes weken na verzending van uw uitspraak een nieuwe beslissing dient te nemen op de asielaanvraag van appellant; en
- c. verweerder te veroordelen in de proceskosten van appellant van zowel het beroep als het hoger beroep

Mr. Fleur K.H. Blom
Advocaat-gemachtigde

Een kopie van het hoger beroepschrift zond ik heden eveneens naar verweerder:
Immigratie- en Naturalisatiedienst, afdeling PV Zwolle, Postbus 40052, 8004 DB
Zwolle.